De trei ori... Andrieș

(Daniela Caraman Fotea, 23 martie 2007)

Prin triplul DVD apărut nu de mult (îl pot numi și... TRIVD!), **Alexandru Andrieș** nu încetează a mă uimi. O face de peste 20 de ani. Prin parcursul lui discografic, care tinde spre 40 de titluri! Prin entuziasmul și tenacitatea cu care susține la final de an concertul de Moș Nicolae, menținut la standard elitist în contextul ofertei divertismentului. Și iată, acum, demarat serialul video. Merită comentarii.

Te întrebi, firesc, cum de e posibil? La noi, evident.

Care e rețeta lui Andrieș – unicat prin eficiența și longevitatea ei?

Consemnez startul, antetul ca să spun așa, prin nota artistică personală, ingrediente fiind, darul melodic, umorul – uneori însoțit de ironie ascuțită, candoare, sinceritatea comunicării. Andrieș nu abuzează de popularitatea lui, apare rar, în contexte bine definite, plasate în afara circuitului showbizz. Nedevalorizate, ca atare, prin exces. Nu caută televiziunea. Și-a ales o echipă de colaboratori recunoscuți ca staruri ale instrumentelor, cu care a menținut în timp, constant, relații speciale, aducîndu-i la rampă cu respect, prietenie: **Eugen Tegu**, **Mircea Tiberian**, **Tudy Zaharescu**, **Soleanu...** Pe încă neegalatul **Freddy Negrescu**. Prin rafinate mesaje, „mîngîie” conștiința valorii celor de lîngă el, le pune în evidență „zestrea” calitativă a ființei. Este motivul pentru care și studenții lui de la Arhitectură îl adoră. L-a adus în scenă pe **George Baicea**, fost... vameș, azi chitarist cu CD-uri personale. **Ioana Maria Mîntulescu**, nelipsită prezență în traseul muzical al menestrelului a făcut pasul de la backing vocal la solistică, datorită aceluiași. Am ascultat înregistrările ei pe CD, cu standarde americane de musical și jazz care îi relevă glasul cald, vibrant-emoțional, nu în decibeli, pe care dorești să îl reasculți. Pentru artiștii de lîngă el, Andrieș este un liant al bucuriilor personale.

Cu evidență verificabil în Trividiul de care vorbeam, Andrieș, arhitect, construiește o poveste muzicală pasionantă, cu îndemnare de regizor; cu episoade excelent montate, din înregistrări, concerte, viață cotidiană. Implicînd și pe cel care privește, printr-o clipire șugubeață, complice, care invită să intri în derularea muzicală, în scenariul alchimizat prin talentul, educația, instruirea, personalitatea artistului. Este un joc, Andrieș însuși fiind un „homo ludens”, cel de care vorbește Huizinga; el trimite, cu vocație terapeutică, la inocența copilăriei. De aceea, atenție, crează dependență... Ascultîndu-l pe Andrieș, acum și văzîndu-l, admiri, simțindu-te în același timp, prețuit. Ca acasă...